

natja les mateixes cròniques catalanes medievals, especialment la de Ramon Muntaner, de la qual manlleua frases i preguntes retòriques com el cèlebre: «Què us diré?» En qualsevol cas, la cosa que defineix més bé l'estil de Tísner és el plaer de la caricatura. Una caricatura que obre pas ací i allà a l'humor a través del traç precís de les escenes i les frases iròniques que l'acompanyen.

Al capdavant, som davant d'una obra que extreu de l'exili americà tot un argument per a reflexionar sobre el significat dels viatges humans i els encontres entre cultures i civilitzacions.

Ricard Garcia
El llibre que llegies
 Ígitur, Montblanc, 2012.

Ricard Garcia

El llibre que llegies

De l'interior de l'obra: Tísner - Canalla

Tísner - Tísner

Ricard Garcia va néixer a Sant Llorenç d'Hortons, a l'Alt Penedès, el 1962. Professor, autor del bloc literari «Cupressus sempervirens», es va donar a conèixer com a poeta el 2005 amb *Els contorns del xiprer*, amb què va obtenir el premi Josep Fàbregas i Capell. Dos anys més tard obtenia el premi Senyoriu d'Ausiàs March amb *De secreta vida*. Ara inaugura la col·lecció en català de l'editorial Ígitur amb *El*

llibre que llegies, després d'haver obtingut el premi Vila de Martorell.

Es tracta d'un poemari ampli i serè: ampli en la mirada poètica que es projecta en la immensitat d'un espai marcat per la plana, i serè en l'actitud davant el pas de la vida i de la mort. En efecte, el llibre, estructurat en tres parts («El món en suspens», «Encara plou» i «El llibre que llegies»), alterna el poema en prosa i el vers al voltant de dos eixos vertebradors. D'una banda, la contemplació del pas del temps. Ricard Garcia és un poeta de tardes, moment en el qual observa la relació entre la realitat física, sota la metàfora de la pedra, i el temps que converteix aquesta realitat en un fluir de les coses. No endebades afirma en el primer poema: «I ara voldries ser pedra.»

Aquest desig es desenvolupa a través del segon gran eix: la descripció lírica del paisatge. I és que l'observació del món troba en el vers de Ricard Garcia el seu sentit més pregon en el dibuix del paisatge natural que la seva ànima contempla. D'aquí ve la importància dels arbres i, en especial la del xiprer, símbol de l'hospitalitat, i present a les cases de camp de la terra natal, el Penedès. Diu a «L'eix del món»: «Perquè poques vegades s'és / tan a prop de l'eix del món / com quan es planta un arbre.» I, a «De xiprers»: «Tan vells que semblaven capaços de predir la vida [...]. Perquè entre tant de soroll llegir-los fa companyia.» No és estrany, doncs, que el poeta parli de «pàgines plenes de pinassa», en què el llibre que llegim resumeix perfectament aquesta voluntat de ser immòbil en el fluir de les coses. Aquí el poeta aconsegueix el que anomenava al començament una actitud serena gràcies a la conquesta del silenci. De fet, aquesta pedra que vol esdevenir és «Només pedra de silencis». Però també, gràcies a la bellesa que ens és donada i que recorre l'interior de múltiples versos, com a «Tot s'ajorna»: «Miro com passa la mort. Ja no plou i tot calla, / el ressò esmorteït de les passes a la grava / i els noms, en cada llosa de cada ànima.»

I és que en *El llibre que llegies* Ri-

card Garcia encerta a actualitzar un missatge horacià que es fa tangible en poemes com «A l'hort» o «Dir Pa»: «No ho poden saber com t'hi esforces, / i que si somrius quan a la fi dius Pa, / és perquè dir-ne Pa, d'aquesta menja / que ara dus a les mans, és saber / quin gust té el món que mastegues.»

Tria personal

per Vicenç Llorca

SERRA

D'OR

Núm. 634 / octubre 2012
 5,25 €